

det vil blive svært at finde ud af, hvad det så er for nogle af dem, vi skal afskaffe.

Jeg siger, at vi her har en fælles opgave i at finde en fælles løsning, og indtil dette øjeblik – det var jo det, jeg sluttede med at sige – mener jeg, at vi må respektere den beslutning, som er truffet i Ligningsrådet.

Formanden:

Så er der tre medspørgere.

Jacob Buksti (S):

Skatteministeren modtog jo også rapporten, så-dan skal vi sige afventende ved at sige, at lad os nu spise brød til, og der var jo ting, og nu skulle vi se på det, og der var jo mange politiske formål og hensyn osv., osv., osv.

Det fremgår jo også af rapporten, at en af de væsentlige begrundelser for de her skattebegunstigede naturalieydelser er, at der er forskellige politiske ønsker om at fremme forskellige formål, it, sundhedsbehandling, og hvad man nu ellers har villet, fra regeringens side.

Det er sådan set o.k. Men på den følgende side fremgår det så netop, at man med den her metode udhuler skattebasen, og man skævvri-der hele systemet med forbrug i retning af, at man forbruger flere af de her ydelser, end man ellers ville have gjort. Og er det afgørende problem ikke, at når man fremmer forskellige politiske formål på den her måde, så ved man ikke, hvad det koster, fordi man ikke ved, hvor mange der vil benytte sig af de her muligheder? Og derfor kommer det der 2010-perspektiv til at stå som et spørgsmålstejn, som er større, end selv rapportens forfattere, som jo inkluderer ministere-rens egne embedsmænd, bryder sig om. Er det ikke korrekt?

Kl. 13.40

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Nu synes jeg ikke, at jeg vil benytte lejligheden til at gå ind i en lang, teoretisk skattepolitisk diskussion omkring fradrag og ikkefradrag, og hvilke konsekvenser det har. Den kan jo føre vidt. Altså man kan jo sige, at hver gang man har et fradrag, så har man jo ikke et færdigt præcist resultat af, hvilken konsekvens det vil have. Tag eksempelvis kørselsfradraget. Det kan man jo ikke af gode grunde. Man kan jo ikke præcis vide, i hvilket omfang det fradrag vil blive udnyttet. Man kan have en fornemmelse af det, man kan give nogle vurderinger af det, og det er det, der er sket.

Men når jeg siger, spis nu brød til, lad os nu tage det lidt afslappet – ikke ubekymret – slet ikke, men lad os nu tage det lidt med ro, så siger jeg det, samtidig med at jeg understreger, at dette er en sag, regeringen ønsker at følge meget grundigt, at se hvordan udviklingen bliver, følge udviklingen og konsekvenserne af de beslutninger, der er truffet både af den nuværende og af den tidligere regering; at se, hvilke konsekvenser det har, og så overveje på et tidspunkt, om vi skal gribe ind, eller vi ikke skal.

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen som medspørger.

Jens Peter Vernersen (S):

Nu indrømmede skatteministeren jo, at det her indebærer det problem, som jeg rejste i et tidligere spørgsmål, netop at det bliver vanskeligt at overholde 2010, altså at få afviklet vores gæld. Det er jo præcis det, som ministerierne embedsmænd også peger på, nemlig at vi ikke kan afvikle gælden, og dermed kan vi lade næste generation overtage. Og det synes jeg faktisk at skatteministeren skulle tage lidt alvorligt i stedet for sådan at slå ud med armene og sige, at nu ser vi.

Men jeg kunne jo også høre, at skatteministeren her i svaret sagde: »... hvis det her udvikler sig«. Hvornår er det så, at skatteministeren vil gribe ind, hvis det udvikler sig? Er det ved 1 mia. kr., ved 2 mia. kr. – 1 mia. kr. har vi rundet – eller er det ved 3 mia. kr.? For det er klart, at fornuftige mennesker i vores land jo efterspørger sådan et skattefrit gode og selvfølgelig ikke tænker på, at det så betyder, at vi ikke kan betale gæld osv., og at vi får vanskeligt ved at betale daginstitutioner.

Men hvornår er det så, skatteministeren vil gribe ind? Det må der jo være en mening om, der må være en idé med det.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg erindrer ikke noget sted at have set, at hr. Vernersen har udtrykt bekymring for tidligere beslutninger truffet af tidligere regeringer omkring fradragsordninger eller nogle af de ordninger, som er indført også på det her område. Det gør jeg faktisk ikke, men o.k.

Det, jeg forsøger at sige, er: Lad os nu tage det her lidt roligt. Vi ved alle sammen, hvad det her drejer sig om. Vi ved alle sammen, at hvis vi bare lader stå til, så kan det få nogle konsekven-